

Verschoten (1992)

Sieth Delhaas

De Bazuin, Splinter, 3 april 1992

Met niet meedoen, liep je in progressieve kringen bijna evenveel risico van racisme te worden verdacht, als je in bepaalde christelijke kringen risico loopt van antisemitisme te worden beschuldigd wanneer je je vandaag tegen Israël's politiek verklaart. Ik heb het over de demonstratie 'Kleur bekennen'.

's Avonds zag ik de triomfen van Le Pen in Zuid-Frankrijk waar de economische malaise groot is. Van onverdachte en onverwachte kant werd ik tevoren aangesproken. Ze behoort al veertien jaar tot de armgemaakte vrouwen, moest – door vermindering van huursubsidies door de gemeentelijke overheid gedwongen – verhuizen naar een goedkoper onderkomen. Betaalt haar verhuiskosten in maandelijkse percentages af aan de Sociale Dienst. Heeft dagelijks niet meer te verteren dan zevenguldentien voor voedsel, knopen, meubilair en kleding.

Naast haar woont een Somalisch gezin waarvoor zij met haar enkel lagere school en een woordenboek moeizaam krantenartikelen in het Engels vertaalt, zodat deze Somaliërs op de hoogte blijven van wat er in hun moederland gebeurt. Ze is hen tot buur in een koude en vijandige Nederlandse samenleving.

Omdat er veel langdurig arm-gemaakten wonen in die flat, worden er ook steeds meer al dan niet gewenste vreemdelingen in geplaatst. Ze legt contacten en verleent hand- en spandiensten waar ze kan en vecht in raads- en commissievergadering voor rechten waarop volgens democratische begrippen ook armen in ons land staat kunnen maken.

Nu komt het kleur bekennen. Progressief, christelijk, zelfs liberaal Nederland in de weer en de mond vol. Dat doet pijn. Armen zijn uit de Kerk, de Kamer, de kolommen, de ether en van de buis verdwenen. Alweer een tijdje. Vergeten voor je leven en geen schijn van kans meer op andere tijden. Tot de dood.

Asielzoekers krijgen in haar gemeente nu vrije-sectorhuizen. Politiek is armen in steeds goedkopere te zetten.

Bij zulke wetenswaardigheden wordt het 'vieren' van de Ramadan op je galerij tot twee uur in de nacht een struikelblok. Niet tegen de etnische minderheid, de huidskleur, de godsdienst keert zich haar woede. Wel tegen de samenleving en de politiek die zich doordeweeks uit de voeten maken voor zwart en arm en vreemdeling, op jacht naar geld en goederen en zonder echt belang bij mensen.